

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Γράφει ο Γιάννης Δραμιτίνος → yiannis.dramitinos@gmail.com

«Κατόπι - στην τελειότερα κοινωνία - κανένας άλλος καμωμένος σαν εμένα / βέβαια θα φανεί κ' ελεύθερα θα κάμει»*

Την προηγούμενη Τρίτη έγραφα ότι απουσιάζει παντελώς από την βιβλιογραφία, η καταγραφή των βιωμάτων Ελλήνων ΛΟΑΤ (Λεσβιακά, Ομοφυλόφιλα, Αμφισεξουαλικά και Τρανσεξουαλικά άτομα) που μετανάστευσαν στην Αυστραλία πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο και κατά τις δεκαετίες του '50 και του '60. Οι αφηγήσεις τους θα βοηθούσαν στην καλύτερη κατανόηση των συζητήσεων που γίνονται σήμερα για το ζήτημα της ισοτιμίας γάμου καθώς και των συζητήσεων που γίνονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα, το σεξισμισμό, την περιθωριοποίηση, τη σωματική και λεκτική βία. Ίσως μοναδική εξαίρεση, σε ένα δεύτερο επίπεδο, να αποτελεί η καταγραφή των συνομιλιών του Καθηγητή του τμήματος Ελληνικών Σπουδών, Βρασίδα Καραλή με τον Μανώλη Λάσκαρη και έμμεσα η αυτοβιογραφία του Πάτρικ Γουάιτ, στα σημεία που αναφέρεται στη σχέση του με τον Λάσκαρη. Δεν έχω υπόψη μου κανένα άλλο τεκμήριο προφορικής ιστορίας, κανένα εξομολογητικό ή επιστημονικό κείμενο που να αναφέρεται στο θέμα αυτό. Στην οργανωμένη ελληνική παροικία αυτά τα θέματα δεν συζητούνται ή όταν συζητούνται, το πλαίσιο είναι ο εξυπνακισμός, η δεισιδαιμονία, το χιούμορ του καφενείου, ο χλευασμός, η αποσιώπηση, ο στρουθοκαμηλισμός...

Ας δούμε από κοντά κάποια από τα σημερινά δεδομένα: Σύμφωνα με τις περισσότερες δημοσκοπήσεις, 70 τοις εκατό των Αυστραλών (άλλοτε λίγοι περισσότεροι, άλλοτε λίγοι λιγότεροι) τάσσονται υπέρ της νομοθετικής ρύθμισης του ζητήματος της ισοτιμίας γάμου. Το ποσοστό αυτό είναι σαφές ότι περιλαμβάνει πολίτες με διαφορετικές πολιτικές και θρη-

Αστυνομικοί της ΝΝΟ στην πρώτη τους συμμετοχή στο Mardi Gras

σκευτικές πεποιθήσεις. Είναι δηλαδή μια ένδειξη ότι με τον πολλές φορές σιωπηλό τρόπο της, η ευρύτερη κοινωνία, θεωρεί ότι έχει φτάσει η στιγμή να αναθεωρηθεί και να διευρυνθεί το νομικό πλαίσιο που αφορά στο γάμο. Ακόμη και οι πολίτες που εναντιώνονται σε μια τέτοια αλλαγή, παρατηρώντας τις πρωτοβουλίες που παίρνουν τα μεγάλα πολιτικά κόμματα της χώρας και οι διάφορες κοινωνικές ομάδες, διαπιστώνουν ότι είναι ζήτημα χρόνου να προταθεί και να ψηφιστεί ένας νέος νόμος.

Το παράδοξο είναι ότι μια τέτοια αλλαγή θεωρείται ριζοσπαστική, κυρίως από τους πολίτες που εναντιώνονται σε αυτήν. Σάμπως δηλαδή η κοινωνία να μην χρειάζεται μια τέτοια ρύθμιση, σάμπως οι άνθρωποι που την επιθυμούν και που θα κάνει τις ζωές τους καλύτερες να είναι άορατοι. Αλλά ας δούμε τι πράγματικά συμβαίνει στην Αυστραλία κι ας αναρωτηθούμε γιατί δεν το γνωρίζουμε ή γιατί κάνουμε ότι δεν το γνωρίζουμε.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας (Australian Bureau of Statistics, 2013) στη απογραφή του 2011 κατεγράφησαν 33,714 ζευγάρια του ίδιου φύλλου. Το 12 τοις εκατό από αυτά τα ζευγά-

ρια είχε ανήλικα ή ενήλικα τέκνα. Το ποσοστό είναι κατά ένα τοις εκατό υψηλότερο από εκείνο που καταγράφηκε το 2001. Αντίστοιχα το ποσοστό των οικογενειών που και οι δύο γονείς είναι γυναίκες και έχει παιδιά που ζουν μαζί τους είναι 22 τοις εκατό, ενώ των ανδρών, τρία τοις εκατό. Συνολικά, το ποσοστό των Αυστραλών γκέι ανδρών που έχουν παιδιά είναι 11 τοις εκατό και των Λεσβιών 33 τοις εκατό (κάποια από τα παιδιά αυτά δεν ζουν με την αρχική τους οικογένεια). Ας ρίξουμε τώρα και μια γρήγορη ματιά στη νομοθεσία.

Η υιοθεσία (ή τεκνοθεσία) για ζευγάρια του ίδιου φύλλου είναι νομοθετικά κατοχυρωμένη στην Κάμπερα, την Δυτική Αυστραλία, την Νέα Νότια Ουαλία και την Τασμανία. Στο Κουίνσλαντ δεν επιτρέπεται στα ζευγάρια ατόμων του ίδιου φύλλου να υιοθετούν παιδιά αλλά επιτρέπεται σε μεμονωμένα ΛΟΑΤ άτομα να υιοθετούν παιδιά ή να γίνονται ανάδοχοι γονείς. Υιοθεσία ή αναδοχή επιτρέπεται και σε άλλες Πολιτείες σε ειδικές περιπτώσεις όπου μπορούν να υιοθετηθούν παιδιά με σοβαρά προβλήματα υγείας.

Τα ελάχιστα παραπάνω περιγράφουν μόνο ένα μικρό κομμάτι της σημε-

ρινής πραγματικότητας. Η συζήτηση που γίνεται σήμερα έγινε και ξανά - γινε πολλές φορές. Άλλοτε με αφορμή τη θέση των γυναικών, άλλοτε με αφορμή την δημόσια εκπαίδευση ή τα δικαιώματα των ανθρώπων που έχουν άλλο χρώμα δέρματος. Έγινε για τους πρόσφυγες, τους Ρομά, τους εβραίους και τους ανθρώπους με αναπηρίες. Κάθε είδους προσπάθεια να αμβλυθούν οι διάκρισεις, φύλου, φυλής, χρώματος, εθνοτικής καταγωγής, κοινωνικής προέλευσης, γενετικών χαρακτηριστικών, γλώσσας, θρησκείας, πεποιθήσεων, πολιτικών φρονημάτων, άλλης γνώμης, ιδιότητας μέλους εθνικής μειονότητας, περιουσίας, γέννησης, αναπηρίας, ηλικίας, γενετήσιου προσανατολισμού, πυροδότησε έντονες αντιπαράθεσεις και συζητήσεις. Ανάμεσα σε αυτούς που εναντιώνονται στο αυτονόητο είναι και όσοι, δικαιολογημένα ή αδικαιολογητά, φοβούνται το σεξισμισμό, εκείνοι που προτείνουν πάσης φύσεως «θεραπείες», εκείνοι που προτιμούν να σωπάσουν παρά να προσπαθήσουν να μπουν στα παπούτσια του... πλησίον. Δεν θυμώνω με τους ανθρώπους που δεν μπορούν να απαλλαγούν από τις προκαταλήψεις της γενιάς τους. Έχω κι εγώ γονείς και συγγενείς που μεγάλωσαν σε έναν «άλλο κόσμο» και τους καταλαβαίνω. Εκείνους που βλέπουν αλλά δεν μιλούν είναι που δεν καταλαβαίνω. Εκείνους που χλευάζουν. Θυμώνω με τις πεποιθήσεις νέων ανθρώπων που τις αντάλλαξαν με μίζερα βιογραφικά. Με όσους φοβούνται μην κι οι «άντρακλες» τους πουν πως έχουν το «κουσούρι»...

* (Κ. Καβάφης, Από τα Κρυμμένα Ποιήματα 1877:-1923, 1καρος 1993)

Radio Ellas Fm 90.1

Every Sunday 8-10pm

[Voice of Ahepa 8-9pm Radio Ellas 9-10pm]

Producer: George Giakoumidis

John Dramitinos / Kosmos Newspaper

• Station tel: 9534 2888 • Studio tel: 9534 2777 • Email: george_giak@hotmail.com

